

דברי הכפר

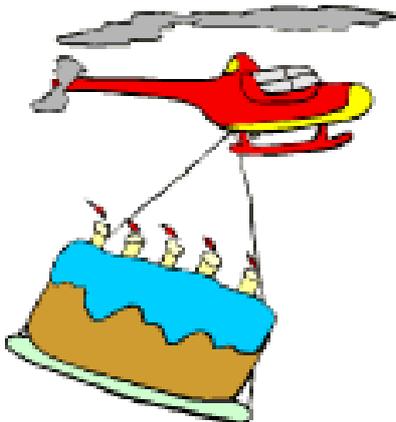
**"אין חידה גדולה בעבור
האדם מאשר הוא עצמו".**

דר' רודולף שטיינר, מייסד האנתרופוסופיה (1861-1925).

גיליון מס' 2006 *י'ז בתמוז תשס"ו* 14 ביולי
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

16/7	רותי מרכס זיו נוי לין אורן (נינה ריינס)	20/7	אוסי אדלשטיין סהר בן-חיים (נכדה) לירז אלמן (נכדה/נינה) גודמן גיורא (ת) קיסלוביץ' גלית (ת)
17/7	צילה מסר	21/7	עדנה קולינס מיכי נוי דניאל איסטון (נכד)
18/7	אירית בן-חיים ג'וליה ניצן מריון גרשמן – 80 לביא בן-צבי ניצן ליפשיץ (נכדה – עדר)	22/7	אחינעם סינה (נכדה)
19/7	דורון כהן נועז בן-חיים מעין זאבי (נינה – אלמן) נס שוורצבורד (נכד ב.כהן)		

ימי נישואין

16/7	יעל ואדי נמנוב
18/7	עליזה וקווין דויל ענבל ואבי מילר
19/7	ג'נט ולוי גניסלב – 50

נזכור			
כ	בתמוז תשמ"ד	20.7.84	לו סגל
כג	בתמוז תשל"ג	23.7.73	אריה בך
כה	בתמוז תשס"ה	1.8.05	רומן ראובנוב

פירוורים

אנשים יקרים שלום,

אמנם צינת הבוקר לפעמים מבלבלת וניראה שהיום יהיה קריר ונעים, אך לא עוברות להן השעות והשמש חזקה ויוקדת על ראשינו ובשעת צהריים קשה לזכור שהיה נעים בבוקר ואפילו קריר. אבל הקיץ מביא אתו הרבה חדשות, הרבה אירועים, מסיבות ומפגשים, אז הנה לכם מה שהצלחתי ללקט לשבוע זה.

- ** כבר עבר חודש מאז שנפרדנו מחברתנו היקרה רות נאי ז"ל, ובערב מלא חום, אהבה והתרגשות הזכרנו נזכרנו במעשיה ובדברים הקטנים שהיא השאירה בתוך חיינו לעולמים.
- ** אחרי 16 שנים של עבודה במסירות אין קץ, נפרדה השבוע מיכל דדוש ("מיץ"), הגנת מגן-רימון, מהילדים, מהצוות וההורים. אמנם היא רק יוצא לשנת שבתון לטובת השלמת התואר שלה, אך האירוע נגע ללבנו וכולנו התרגשנו מאוד ממילות הפרידה שנאמרו שם.
- ** "כיתת אילה למצוות" – לא מפספסים אירוע כזה כמו עליה לתורה בהנחייתו של הרב אלישע וולפין. למי שלא חווה הפסיד. היה מצחיק, מהנה ומאוד מרגש לראות קבוצת נערים ונערות עולים אחד אחרי השני מלווים בהוריהם ומקריאים את הפסוקים שלהם בפרשה, כשאלישע מברך אותם ברכה אישית ולבסוף לוחץ להם את היד כמו שרק אלישע יודע ללחוץ.
- ** מי שבטוח לא פספסו היו כמובן אבנר שהגיע לחופשה התקופתית שלו מניגריה לחגוג יחד עם הראל ביום חגו. ומרים מעין, אמא של תום שגם באה ותרמה את חלקה באירוע ודאגה לתפאורה להצגה.
- ** ביום שישי בערב נפגשנו כולנו באולם וצפינו בטכס סיום שנת הבר-מצווה של הכיתה ובהצגה שבה הציגו הילדים לפנינו את עצמם, אהבותיהם ומעשיהם ותחביביהם. היה מהנה, מצחיק וחינני. תודה לכולם והרבה הרבה מזל-טוב.
- ** ועוד לפני שנסיים בעניין שנת הבר-מצווה, נאחל מזל-טוב והרבה ברכות חמות להדס וויסבקר שהוא הנציג הראשון לכיתת "תבור" שחוגג השבוע בר-מצווה. מזל-טוב להדס ולכל המשפחה.
- ** בשבת בערב נסעו נערי כיתת "כלנית", (שהם הי"בתניקים שלנו), ומשפחותיהם לים לציין את סיום פרק בית-הספר. בהצלחה בהמשך הדרך.
- ** ברוך הבא לעודד כץ שבא לבקרינו לכמה שבועות, ליהנות משמש ים-תיכונית אחרי שנה של עבודה ולימודים בסקוטלנד.
- ** לא נוכל לסיים בלי להזכיר את הזכייה הגדולה של איטליה במונדיאל – ניתנה לי ולמשפחתי הזכות לשבת על הדשא בבריכה ולצפות באירוע הגדול הזה יחד עם ילדי הנעורון-נעורים, בהדרכתם של יגיל ויעל.

** הייתה חוויה גדולה, גם לצפות בגדול ויחד עם כל החברה שבהחלט יודעים מתי לצעוק ולהתרגש כשצריך ולקלל כשצריך. אני שלא מבינה גדולה בכדורגל בהחלט נהנית ונשארתי לצפות עד הסוף. להתראות בעוד ארבע שנים.

** עכשיו חבר'ה אפשר להתפנות לעקוב אחרי נציגנו על האופניים שחוצה עכשיו את צרפת רפי פרנק, מחזיקים לך אצבעות ומחכים לשמוע חוויות.

** ילדי התלתונים יצאו ליום במוזיאון המדע בחיפה וחזרו עם חוויות וסיפורים על חדר מראות מעוותות, מיטת מסמרים ועוד וחזרו הביתה עם יצירות ועבודות משלהם.

זהו, נשאר לי לאחל לכולנו שנזכה לשבת וסוף שבוע שקט מלא אור, אהבה, שלוה וחסד. שבת-שלום.

בברכה, ארי ובני המשפחה.

ועוד פירורים שנקלטו במערכת:

** ליאת אפשטיין יצאה בימים אלה למחנה קיץ בניו מקסיקו. מחנה קיץ משותף לבנות ישראליות ופלשתינאיות. מספרים לי שבקיץ שעבר, קורין הרמץ, יצאה לאותו מחנה. מה לומר ומה לדבר, בנות חיל מי ימצא.

** טל קלמן – (בן משק), הבן של ג'רי ועדנה, קיבל לאחרונה פיקוד על הטייסת הכי חדשה הכי מודרנית בארץ. בטכס שהתקיים אי שם בנגב קיבל על עצמו טל להמשיך את המסורת של הטייסת הכי טובה בחייל. אגב אודי אגם מוסר שזו גם הטייסת "שלו".

** מזל טוב לרועי אדלשטיין שסיים קורס חובלים. רועי "קח אותנו, אותנו, אותנו לים, אל הים הגדול הפתוח..."

שושנה ש.

קִים, רִנָּה, בַּת אֵל, הוֹפּ, הַדָּר, אֲבִיר, תוֹם, וְהַרְאֵל

לפני 13 שנים הגחתם לאוויר העולם – מי בקול תרועה רמה ומי בפעייה רכה. נדמה שהיה זה רק אתמול – וכבר אתם עומדים על סף בגרותכם/ עצמאותכם וחוגגים בר מצווה.

תנאי צמיחתכם היו כשל פרחי חממה – השקנו אתכם בסיפורי מקום ואגדות העולם. חיממנו אתכם בטיולי בוקר ברחבי הקיבוץ. הארנו את ילדותכם בחגים ומסורות. קיבלתם כלים בהם יצרתם קשרים חברתיים וגיבשתם לכם אופי ואישיות כל אחד משלו. לאורך כל השנים אנו ההורים וצוותי החינוך טיפלנו ועדיין מטפלים בכם במסירות באכפתיות ובאהבה ורוצים את הטוב עבורכם, וביחד אנו מנסים לקשור קשר שיחבר אתכם למשפחה, לקיבוץ ולקהילה המיוחדת שלנו. אנו משתדלים להוות עבורכם גשר על מים, שיהיו לעיתים סוערים, ולאפשר לכם להתחיל לגלות שטעם החיים הוא לאוו דווקא "קוקה קולה".

אתמול עליתם לתורה והנחתם תפילין – עפ"י המסורת היהודית זהו הטקס המסמל את המעבר מילדות לבגרות. התפילין שמניחים על היד ממחישים את שליטתכם כאנשים בוגרים במעשיכם ובכוונתכם. התפילין שעל הראש ממחישים לכם את יכולתכם לקחת אחריות אישית על המחשבות. הקריאה בספר התורה קושרת אתכם להיסטוריה היהודית ומגבשת את זהותכם.

תקוותנו שתהיה לכם אמונה בדרך בה אתם בוחרים. שתיקחו אחריות על מעשיכם, שכל דבר בחייכם תעשו באהבה וכיבוד הזולת. שיהיה לכם חופש בחירה ותדעו לעשות זאת בשיקול דעת. תיהנו מהחיים ותזכרו שהשמיים הם הגבול.

וגם אם אתם מביטים בנו לעיתים בעין ביקורתית (ודי בצדק) ולא מבינים למה אנו לא מוכנים לשחרר ועל חסותנו לוותר, מבקשים שתבינו כי הכל בא מאהבה.

ושכל יום שעובר אנו מתפללים ומבקשים: שיהיה לנו הכוח לקבל אתכם כמו שאתם, שתהיה לנו החוכמה להגיש לכם את העזרה שאתם זקוקים לה, לא רק את זו שאנו רוצים להגיש. שתהיה לנו התבונה לחנך אתכם ולעצב את דמותכם מבלי שנגזול את עצמאותכם ואישיותכם ושנבין שלא תמיד רק הדרך שלנו היא הנכונה.

אז זיכרו אנו פה בזכותכם ובשבילכם, ותמיד נתמוך ונעמוד לצדכם, וכל שאנו רוצים, זה לעשות אתכם מאושרים.

ילדי כיתת אילה היקרים – אתם אהבתנו וגאווותנו,

שיהיה לכם כל טוב ומזל טוב

איילת

בשם ההורים והצוות החינוכי

שאילתא

בסיכום ישיבת הנהלת הקיבוץ מתאריך 25/06 כתוב בסעיף 2.1 - "דירת חבר אשר יוצא לחופשה ממושכת תעמוד להשכרה עד לחזרתו של החבר לקיבוץ". אם כן, מדוע דירת משפחת אגם לא יצאה להשכרה? מדוע משפחה אחרת שיצאה לחופשה ממושכת וביקשה לשמור את דירתה פנויה - נאלצה לשלם שכר דירה?

זכות הציבור לדעת וחובתך לדווח באלו תנאים יצאה המשפחה לשנת חופש ועכשיו לשנה נוספת.

מיכי קורן

תשובה לשאילתא בנושא

דירת חבר אשר יוצא לחופשה ממושכת

1. בעקרון החלטת ישיבת הנהלת המועצה הינה ההחלטה אשר תנחה את הגופים השונים העוסקים בנושאים אלו. במקרים חריגים, ולגופו של עניין שמורה הזכות להנהלת הקיבוץ להחליט החלטה אחרת.

2. אכן זכות הציבור לדעת באלו תנאים יצאה המשפחה לחופשה ולפיכך בדו"ח הנהלת הקיבוץ מתאריך 21/8/05 (סעיף מ.ס.1) קיים פרוט על רקע הבקשה והתנאים לפיהם אושרה בקשת שנת החופש של המשפחה.

ברוך כהן מנכ"ל

ליום ההתיישבות (מעט באיחור...)

כשחיפשתי חומר לגיליון 2000 של "דברי", מצאתי רשימה שכתבתי לרגל יום ההתיישבות ה-20 של הקיבוץ (שנת 1968). החלטתי אז להביא אל הכתב 20 אנשים שהגיעו לקיבוץ בעשרים שנים, אדם לכל שנה, ובחרתי דווקא באלו אשר לא הגיעו במסלול התנועת, גרעין כזה או אחר.

היום 38 שנים מאוחר יותר דפים אלה הם ממש נוסטלגיה, וצריכים גם תרגומים לטובת אלה שעדיין לא נולדו אז:

- דוד לוי, הוא דייב מנצ'סטר ז"ל, בעלה של בלנש, האבא של גדעון ודינה.
- אורי שווילי, הוא אורי שובל.
- יוסי, הוא יוסי ליפא של גרשי ושוש אפשטיין.
- שושנה, הלא היא שושנה אדלשטיין ז"ל, מי שהיתה המנהלת של ביה"ס בכפר-הנשיא.
- נתן קופ הוא נתן בן-אבי, ולילה קופ היא לילה בן-אבי, היום לילה הארט.
- פול, מי זה פול?
- לזלי, הוא לז גרשמן ז"ל.

האם לא הגיעה השעה לעדכן את הרשימה ולהוסיף את אלה אשר הגיעו אלינו מאז? אולי נעשה זאת בחג השישים. ובינתיים תיהנו מהקריאה.

תמר וולפין.

20 שנות עלייה למשק (1968)

חיפשנו 20 איש שהגיעו למשך ב-20 השנים האחרונות. חיפשנו את האנשים אשר לא הגיעו במסלול הרגיל:

תנועה, הכשרה, עליה ב' וכל אותם פרטים סטנדרטיים. חיפשנו את המקרים המיוחדים ומצאנו שהמצב הוא כמעט כזה שהמקרים המיוחדים הם אנשי התנועה.... אבל רק כמעט. המעודד ביותר הוא לדעת שבכל שנה הגיעו אנשים למשק. נציגי כל השנים האלה נמצאים אתנו גם היום. ובכן נתחיל לפי סדר:

1948 – מינה סלע – מינה נותקה מחבריה הצרפתיים עוד לפני הגיעם ארצה וכשעמדה להצטרף אליהם בכפר-בלום, הגיעה אליה הידיעה שהגרעין סגור! למזלה ולמזלנו בוטלה החלטה זו תוך זמן קצר...

1949 – אייבן והלן לוין – אייבן החל את קשריו עם הקואופ' כבר ביום בואו הנה. הוא הגיע ב.... מאסף יחד עם חביות שמן ועם הלן... בדרך בגלל החום פשט אייבן את המעיל וכעבור זמן קצר נאלץ לזרוק את החולצה בגלל פח קטן של שמן שנשפך עליו. וכך הגיע העולה החדש למנסורה כשלעורו מעיל בלבד. לו סגל, האחראי לשיכון שפגש אותם עם כניסתם למנסורה נדהם למראה הבחור שהגיע מאנגליה בלי חולצה לעורו... ואם זאת לא חלוציות אז אינני יודעת מהי חלוציות.

1950 – דוד לוי – סיפורו ידוע ומוכר לכל ובכל אופן: תוך כדי ביקור בארץ רצה דייב לקפוץ למנסורה למסור ד"ש לכמה חברים. היה זה יום ו', ולאכזבתו של דייב לא היתה תחבורה החוצה באותו היום. כיום כאשר יש כבר שני אוטובוסים ביום – יש לדייב שני תירוצים טובים להישאר פה, אחד בן 13 ואחת בת 11.

1951 – אורי שווילי – מתוך 16 ילדים שהיו בקבוצת אריה נשארו כיום ששה, אבל כמובן שאין מתייחסים לכמות אלא לאיכות. אורי נזכר בעבודה הראשונה שלו: בצאן, ג'ו ריפקינד לקח אותו למרעה ובדרך נכנסו למסגריה של המפעל. שם לקח ג'ו סינה קופסת שימורים וניקב בה חורים להשחלת חבל וזה היה "הדלי לארוחותיו של הרועה הצעיר".

1952 – אילזה – בעצם אילזה היתה שותפה לערב העלייה לקרקע, כאשר כחניכת המכון למדריכי חו"ל ותוך כדי טיול בארץ, הביא אותם המדריך "במקרה" למחניים, בערב ה-2 ביולי. ושם בין משאיות עצים ושאר ירקות נפגשה להפתעתה עם מיכאל ובטי דוארי. לאחר מכן בכל אחד מביקוריה פה, נאלצה לישון תמיד במיטתו של השומר, ואז ב-5 בבוקר היתה מפנה את המיטה לבעליה החוקיים...

1953 – נורברט – נשלח ע"י תנועת הצופים בצרפת, ונכנס למשרד הבונים ברח' הירקון 78, ת"א. שם הציעו לו לנסות את כפר-הנשיא לתקופה של שבועיים, אחרי שבועיים נורברט ביקש הארכה, ואחרי שלושה שבועות כבר לא היה מי שיחליף אותו בועדת דירה ולכן הוא נשאר...

1954 – ליוסי אין הרבה זכרונות מעלייתו הנה (פרויד – מה תאמר על זה?) אבל אורי שווילי זוכר כיצד בשיעור כימיה עבד אריק ארנברג שעתיים להכין ניסויים ובתום השעתיים המפרכות ניגש יוסי לשולחן עם מטאטא וטאטא את כל המבחנות....

1955 – שושנה – היום הראשון של שושנה בכפר-הנשיא היה יום חתונתה, היה זה בחודש מרץ. ולפי כל התחזיות צריך היה להיות יום קר. לכן לבשה שושנה חליפת צמר וזה גם מה שלבש החתן. אולם מזג-האוויר היה דווקא חמסיני, ולכן היה כל הקהל מסביבם לבוש מינימלית. ובכן, לידיעתכם? אם אוסי הזיע תחת החופה – לא היה זה מהתרגשות!

1956 – יעל שפרונג – הבעיה של יעל ושל חברותיה מהנח"ל היתה איך להספיק להגיע לכל ארוחות הארבע אצל כל הרווקים שהזמינו אותן. הפתרון נמצא כעבור זמן קצר – במקום לרוץ ממקום למקום – בחרה יעל בהנרי, אשר בא לפעמים מכפר-בלום (שם הוא היה רועה צאן). כיום הנרי רואה את יעל כשהיא באה לפעמים מ"אורנים".

1957 – נתן קופ - נתן היה אורח עובד במעין-צבי והתיידד עם חברי גרעין ה' שהיו שם. בוקר אחד הקישו ג'רי ואלק על דלתו של נתן והודיעו לו: נוסעים לכפר-הנשיא. נתן היה עדיין רדום כשעלה למשאית וכך היגע לכפר-הנשיא. כשהתעורר היה כבר מאוחר מדי.

1958 – לילה קופ – את לילה כמעט שסחב אריה דותן לאילת-השחר, אולם למזלנו היה אז אוסי בשליחות באנגליה ואוסי הוא שאמר לה: אם את בכלל צריכה ללכת לקיבוץ – אז כפר-הנשיא הוא הקיבוץ עבורך, וכך היה.

1959 – גם **שריטה** התיידדה עם חברי גרעין ה' כשהיתה באולפן במעין-צבי. פרנקי השפיעה עליה לבקר בכפר-הנשיא. חברים אחדים מהגרעין שנסעו למשק, (דרך הכביש הישן כמובן), ספרו שבדרך עוברים על-יד אגם. הם רק לא ידעו שהיה זה אגם אכזב של ימי החורף. וכשריטה באה אחרי עונת הגשמים ולא מצאה את ה"אגם" חשבה שהיא תועה בדרך. רק השנים הוכיחו עד כמה היתה הדרך נכונה.

1960 – **פול** – פול זוכר היטב את שתי ה"שבתות" הראשונות שלו בארץ. בשבת הראשונה בחמסין אפייני הוא השתתף ב"נבחרת" הכדורגל שהפסידה 16:0 במשחקה נגד כפר-בלום. מאז אין הוא משחק שוב... כדי לנוח מן המאמץ הוא עבד בשבת השניה. יום שלם במילוי שקים, על הקומביין עם ג'וני טנא. אחרי שתי השבתות האלה הרגיע פול את עצמו כאילו היה "בבית" לפחות שנה.

1961 – **פיליס** – פיליס הגיעה עם עוד כמה בנות ישר לגוב האריות של הרווקים. בערב הראשון לבואן נערכה לכבודן "מסיבה" באחד מחדרי הרווקים. כל בת שנכנסה נמדדה מלמעלה עד למטה ע"י 20 זוגות עיניים. בסוף הפגישה אמרה אחת הבנות: "I can see we are going to have a problem of sex this summer!"

1962 – **לזלי** – בכדי לתת לילדיו חינוך חלוצי של ממש החליט לזלי לא להישאר בדגניה אלא לבוא לכפר-הנשיא. הרווח כולו שלנו.

1963 – **מוניקה** – לפני בואה הנה הודיעה ד"ר ברזל שלמען האתיקה המקצועית ולמען היחסים הטובים עם חברי המשק מוטב שלא תעבוד במשק, אלא בחוץ. כשאני חושבת שמוניקה היתה עומדת בדיבורה מתחילות כל השיניים שלי לכאוב.

1964 – **משפ' הדר** – **אריאלה וישראל** הגיעו הנה במסגרת "איחוד משפחות", והסיפור הוא פשוט: ישראל נמשך אחרי אריאלה שנמשכה אחרי צפורה שנמשכה אחרי שאול שמת להיות עם האנגלים....

1965 – **משפק פרנק** – אם חיפשנו אנשים שלא הגיעו דרך התנועה – הרי שפה נפלנו בפח. **אמיל וחווה**, כחברי הועד למען הבונים, "השתתפו" בכל מחנות הקיץ, ביקרו רבות בהכשרה, ובאופן טבעי הגיעו לכפר-הנשיא. ובתור "חניכים" טובים של התנועה – הם מרוצים מאוד כאן.

1966 – **קרול בילגורי** – כמו צעירים יהודים רבים, רצתה קרול לבוא לארץ לשנה. וכדי להפיק תועלת מירבית מביקורה רצתה ללמוד את השפה. נציג הסוכנות במונטריאל כיוון אותה לאולפן בכפר-הנשיא. לאחר שהבנו שהשנה שהייתה בתכנית לא הייתה שנה, לא העזנו לשאול אם גם העברית לא היתה עברית.

1967 – **שאולה** – בבואה לביקור הראשון נכנסה לארוחת-ארבע אצל משפ' אלמן. ומאחר שנטע ומיק דיברו עם דוד באנגלית, לא ידעה שאולה אם הם יודעים עברית. מיק הכין תה אנגלי, כמו שרק מיק יודע להכין. שאולה המסכנה לא רצתה לומר באנגלית שהתה חזק מדי, ולכן שתתה אותו בלי לומר מילה. ומאז אין היא שותה עוד תה.... אבל מדברת עם מיק ונטע בעברית.

1968 – **עדנה קלמן** – עדנה הגיעה הנה למרות מאמצי הסוכנות היהודית לעזור לה. בין כל ערמת הקשיים שעמדו בדרכה היא נאלצה להסביר שוב ושוב כיצד היא, אישה בהריון, עולה לארץ בלי בעל, וזאת למרות שבכל הטפסים מכל הצבעים היה רשום שג'רי נוסע איתה...

זה הסוד שלי...

לפני שנים רבות היתה תכנית פופולארית מאוד בטלביזיה – "זה הסוד שלי", בהנחייתו של אורי זוהר (עוד לפני שהתחרד). הצוות היה צריך לגלות את הסוד של המרואיין ע"י שאלות והתשובות היו רק ב"כן" או "לא".

באחד מלילות השבת בעבר ובעקבות אותה תכנית, גם כאן שחקנו את המשחק הזה. אחת השאלות הייתה:
"מה הקשה ביני לבין אמיל פרנק" (אביו המנוח של ג'וני), הצוות אז לא גילה את הקשר, ובימים אלו שוב עלה בי הרצון לספר את הסיפור... וכך היה:

בשנות העשרים או השלושים במאה הקודמת קיבל אמיל פרנק משרה כמורה למלאכה בבית-הספר היהודי בגרמניה בעיר שבה גם אני גרתי, (לימים למדתי באותו בית-ספר). אמיל פרנק ואשתו הטרייה, הלא היא חווה ז"ל, הקימו בית ואת הרהיטים הם רכשו בבית החרושת שהיה בבעלות של אבי.

עם עליית הנאצים ורדיפות היהודים, הם הצליחו לעבור לאנגליה – כל המשפחה ולקחו אתם גם את אותם הרהיטים.

השנים עברו, ג'וני עלה לארץ והמשפחה הגיעה בעקבותיו גם היא לכפר-הנשיא ואיתם גם הריהוט הנ"ל – או לפחות חלק ממנו.

אנו זוכרים את "מיסטר פרנק" (כפי שכינינו אותו אצלנו) משתלב יפה במשק ואצלנו הוא שימש כחצרן לבתי-הילדים. אני אישית זוכרת אותו לטובה, מתקן ומתקין מדפים חדשים בגן שלי.

ולמה כל הסיפור הארוך הזה??

ובכן, הריהוט האוריגנילי, שבזמנו קנה אמיל אצל אבי התיישן והוא פֶּרַק אותו, אך השתמש בעץ לצרכים אחרים.

בין היתר הוא בנה ממנו את ארון הקודש שלנו, שבו מחזיקים את ספר התורה. השבוע, בעלייה לתורה של ילדי בר-המצווה, וביניהם נכדתי בת-אל, התרגשתי מאוד מעצם המעמד ומהעובדה שבעקיפין לאבי היה חלק בזה.

יעל נמנוב.

אני שמח להזמין את כולכם

למסיבת בר-המצווה שלי

שתיערך ביום שישי 14/7/06 מ- 19:30

(לאחר ארוחת-ערב) בבריקה.

מקווה לראותכם, תום מעין.

להדס ויסבקר

להורים, לאחים ולסבים
וכל המשפחה
מזל טוב עם הגיעך למצוות

תודות

אנו המשפחה רוצים להודות לכל האנשים שעזרו לנו לארגן את הערב עבור אמנו רות ז"ל לג'ויס שהגתה את הרעיון ולקחה על עצמה לאסוף את החומר שאמא תיעדה לעצמה במשך השנים. לעבור על הסרטונים ומאות הצילומים אח"כ לבחור מתוכם ולשבת עם דוד אלמן שערך במשך שעות- ימים - את הוידאו קליפ המדהים!
לאנשים שבאו לספר על אמא וחיממו את ליבנו עד כמה הייתה אהובה מוערכת ומצחיקה. לרג'י שהתקשרה וארגנה את הכיבוד המדהים ולכל האנשים שהכינו וטרחו היה נפלא וטעים. אין מילים להודות.
חבל שאמא לא הספיקה לראות את הערב - אני אישית מדמיינת אותה עכשיו, כמו בכל פעם שהייתה יורדת מהבמה ולוקחת נשימה של אושר ומחיכת את חיוכה הביישני - הפעם גם דמעות זולגות מעיניה למחיאות הכבוד והאהבה האחרונות שנתתם לה.

לתרצה לשבי, הדסה, קרול ל, דוד ק. לצוות בית יונתן, למרפאה לצוות ההוספיס שמתוכם לילה, וחנה מ. ולעוד הרבה שנתנו עזרה ותמיכה בדרך כמובן לכל החברים הטובים שאהבתם וחברותם לאמא לאורך השנים הייתה כה מיוחדת ואמיתית- חיבוק גדול.

תודה
אלינועה והמשפחה

תקופת האבן / אבי רוזנקרניץ

תקופת האבן - ראשית עוד לפני שאני נכנס לתיאורים פלסטיים אודות הקורה איתי בשבועות האחרונים, ברצוני להודות מקרב לב, לכל השואלים והדורשים בשלומי. זה בהחלט מקל ועוזר לדעת שאתה לא לבד במלחמתך "הצודקת" בחוליי העולם...

ובכן, לפני קצת יותר משבועיים ממש עם חזרתי מההופעה הבלתי נשכחת של רוג'ר ווטרס בנווה שלום (אבלין זו שוב הזדמנות להגיד לך, שהפסדת ובגדול...)

הרגשתי אי נעימות הולכת וגדלה בחלק התחתון השמאלי של גבי. כבעל ניסיון (לדאבוני) בנושא הבנתי מיד ששוב מתחוללת בקרבי "אינתיפאדת אבנים" פרטית וכואבת. סוף השבוע עבר בייסורים ובתקווה ותפילות לנס, שכמובן לא התרחש, שהבעיה תיפתר כפי שצצה. עשרי וארבע שעות נוספות של כאבים, היו רמז מספיק עבה וברור, שהגיע הזמן לפגוש שוב את חדר המיון המפואר של בית חולים "זיו" בצפת. הדיאגנוזה הייתה ברורה ומיידית: אבן בגודל של 3 מ"מ התמקמה לה אי-שם במורד הכליות, תוך שהיא זוממת – ומצליחה, לפני שהיא נפלטת החוצה, למרר לי כהוגן את החיים...

לאחר כבוד הובלתי לאשפוז במחלקה האורולוגית, רק כדי להיווכח שבצרת רבים אין אפילו קמצוץ של נחמה. התבררה לי גם הסיבה מדוע מחלקת נשים בבית החולים סמוכה למחלקה האורולוגית: הכאבים הללו הם "צירי הלידה של הגברים..."

שקיות האינפוזיה התחלפו בזו אחר זו, כדי לנסות ולשטוף את הצרה הצרורה בדרך הטבע, אך ללא הצלחה יתרה, בין לבין הגיעו משכחי הכאבים למיניהם, שמשך השפעתם הלך והתקצר בכל פעם והביא לתחינות מצידו להגברת המינון. לאחר 4 ימים תמימים ללא תוצאות ו/או שינוי במצבי, הגיעו בבית החולים למסקנה שאת קופת ימי האשפוז על חשבון ייסורי הם כבר עשו, ועכשיו אני יכול לצאת ולהמשיך לסבול על חשבוני הפרטי בבית.

מוזר עד כדי גיחוך, הוא הטיפול המוצע בבעיה: לשתות הרבה מים. ליותר מרגע אחד חזרתי לימי מלחמת המפרץ העליזים ולקולו המרגיע של נחמן שי הקורא לאזרחים המודאגים להרבות בשתייה... כבעל ניסיון ישר הלכתי צעד אחד קדימה והכנתי בהישג יד גם ניילון אטום וסרט הדבקה, שיהיה.

בצר לי פניתי גם לרפואה הבלתי קונבנציונלית בדמות תרופות סבתא למיניהן. ערבי משכיל אחד הציע לי לשתות חליטת עלי רוזמרין, אחר נשבע שרק שתייה רבה של חליטת פטרוזיליה טרייה תביא מזור. ערבי נוסף פחות משכיל אך הרבה יותר עדכני ומוזרני, אמר לי בקול של אחד שמבין ויודע: תשתה הרבה בירה, זה הכי טוב, אם האבן לא תצא לפחות תרגיש שמח.

מה אגיד ומה אוסיף, ניסיתי הכול, אבל האבן והייסורים בשלהם. בינתיים הולך ומתקרב מועד חגיגת בת המצווה של בת-אל, וגם יעקב דדוש דורש את שלו בכבשת הרש... למזלי מצא ד"ר **אלדר** איזו שהיא תרופה שאמנם לא פותרת את הבעיה, אך מאפשרת להתמודד עם הכאבים, והעיקר להצליח לתפקד.

המנחמים והמרחמים למיניהם בנסותם לרומם את מצב רוחי, שלפו מהמילון את שלל הביטויים שבהם מופיעה המילה אבן: "אבן דרך" "אבן שטיפש אחד זורק לבאר, גם אלף חכמים, וכו' וכו', אפילו המשפט המקראי "אבן מאסו הבונים, הייתה לראש פינה"... מה אגיד ומה אומר, פתטי, אפילו יותר מנבחרת אנגליה בכדורגל... אבל דיה לצרה בשעתה ועל כך בהמשך.

כיבוש הבסטיליה – כחובב מושבע של כדורגל בכלל וזה הדרום-אמריקאי בפרט, כוס הייסורים מבחינתי רק הלכה וגדשה את מידותיה. תחילה ארזה את מזוודותיה נבחרת ארגנטינה, שהציגה, לדעתי, את הכדורגל הכי מהנה בטורניר, ואילצה אותי לצפות בגרמנים מאושרים ושמחים. הנחמה הקטנה שלי הייתה שלמחרת עומדות היו להתמודד נבחרות צרפת וברזיל שהיא הנבחרת המועדפת עלי, זכר לפרק בחיי שביליתי בארץ הקפה והסמבה. ישבתי וחיכיתי לנקמה המתוקה, שתגיע על חשבונם של אוכלי הצפרדעים. כידוע צרות באות בצרורות, ותוך פחות מ- 24 שעות, נאלצתי גם לחזות בצרפתים שמחים ועולצים, דבר שממש עולה לי בבריאות... מה עוד שהייתי חייב להודות, לפחות בעיני עצמי, שהגיע להם כי הם שיחקו יותר טוב.

האמת שברגעם הראשונים לאחר שהשופט שרק לסיים המשחק, עלה בי דחף עז לפשוט על הרובע הצרפתי בכפר הנשיא, כלומר בתיהם של **ישראל אבידור**, **וג'ק גולן** ולכלות בהם את זעמי ותסכולי, אך הדממה הרועמת שבקעה מביתו של **יובל ג'קסון** שותף לאכזבה ולצרה, בנוסף למצבי האישי העגום (ראה פרק קודם) הבהירו לי שאת כיבוש הבסטיליה אצטרך לדחות או להשאיר בידי זרים. (כידוע מלאכתם של צדיקים נעשית בידי אחרים).

מבויש וכואב קיפלתי את דגל ברזיל שהתנוסס על חלון מכוניתי בשבועות שקדמו למפלה, וצרפתי אותו (את הדגל) ללא כבוד וללא טקס, אל ירכתי המכונית שם שוכבים זה לצד זה גם הדגל הכחול-לבן של ישראל והדגל הכתום של גוש קטיף...

ובכן עוד כתבה על המונדיאל בלי מילה אחת על נבחרת אנגליה חוץ מפאתי !!!

"אין נביא בעירו..." - מי אינו מכיר את המשפט הזה? ומי לא חש לפחות פעם אחת בחייו שהמשפט הזה נכתב עליו...? אני מוכן להודות שלי זה קרה יותר מפעם אחת... אבל לא על עצמי לספר הגעת:

הימים הם כאמור לעיל ימי חגיגת בת המצווה של **בת-אל** שלנו, ההזמנות לאורחים ולקרואים גם יצאו, אבל מצבי האישי לא מאפשר לי להתארגן שוב כבעבר ולהפיק ולארגן את המסיבה בכוחות עצמי כפי שעשיתי עם בניי הבכורים. בצר לי שמעתי בעתו של **יעקב דדוש** הגדול ופניתי ל **בני ועמק** הלו הם צמד "**טו-שף**" הידוע (למען האמת, לי לא כל כך מכיוון שאינני סועד זה זמן רב בחדר האוכל), כדי שייקחו את המשימה על עצמם. הם נענו לאתגר ולאחר שסיכמנו על התפריט, הצליחו להרים ערב משגע שזכה לתשבחות בפי כול, החל מהאוכל הטעים המגוון והמיוחד, עבור דרך סידור המקום, ההגשה והאווירה הנינוחה והנעימה שהם השרו גם על צוות העובדים והמגישות, מיטב בנות כיתת ( ) והכול במחיר סביר והוגן. מה אגיד ומה אומר, יש בהחלט נביא בעירו או לפחות שף במטבח... זו הזדמנות מצוינת עבורי להודות שוב לכל מי שרק נטל חלק בהצלחת הערב. ואתם אלה המתכננים אירוע או חגיגה, לא צריך ללכת רחוק, כאן אצלנו בבית ניתן לקבל את הטוב ביותר. נסו ולא תתאכזבו !!! (לא קיבלתי הנחה בתמורה להמלצה, זה באמת מכל הלב!).

חיי שרה – כאמור חגיגת בר המצווה נכנסה לישורת האחרונה, ומלבד הארוחה החגיגית, גם עמדו בפנינו עוד שני אירועים. הראשון טקס העלייה לתורה, בניצוחו של **ר' אלישע וולפין שליט"א**. שמנחה טקס ממש ללקט את האצבעות, הנאה צרופה, ואין לי ספק שאם היו עוד הרבה רבנים כמותו, היהדות הייתה נראית אחרת ומתקבלת ביותר אהבה על ידי שכבות רחבות יותר בעם. יישר כוח **ר' אלישע** עלה והצלח. זה גם המקום להודות ולהזכיר שוב את המורים שהדריכו את בני ובנות המצווה בקריאת הפרשה, הלו הם: **ג'וני ורפי פרנק**, **ר' תרצה קולט**, **אלן איסטון** וכמובן **ר' אלישע וולפין**.

שנים על שנים, כיתה לאחר כיתה, קוראים בני המצווה בעלותם לתורה את **"פרשת בלק"** מהטעם הפשוט שהטקס נערך פחות או יותר באותו שבוע מידי שנה.

גם אתיאיסטים מוצהרים וכופרים מושבעים מקרב בני המשק לדורותיהם, כאלה המצפים בקוצר רוח ובכיליון עיניים מידי שנה ליום כיפור, רק כדי לרדת לסיני ולהתכבד באיזה פיתה עבשה, אפילו הם, תעיר אותם באמצע הלילה, ייגעו לספר לך על פרשת בלק, בלעם ואתונו הסוררת, ושאר מעללי הפרשה. אבל לעניות דעתי יש מקום לשקול להחליף את הפרשה, מ"פרשת בלק" לפרשת "חיי שרה" ולו רק לכבוד יקירתנו, הלא היא **שרל'ה מרקוסון** הנרתמת מידי שנה לבימוי הצגת הסיום של כיתת בר המצווה, תוך שהיא נשבעת לעצמה ולכל מי שמוכן לשמוע, ש"השנה זו הפעם האחרונה..." ושנה אחר שנה עוזבת את הבית הילדים ובן הזוג ומגיע הביתה לכפר הנשיא, כדי להוציא מבני המצווה התורנים שעה מרגשת בה ינסו להציג בפני חברי הקבוץ את עצמם בעיקר.

הרבה ייסורים עוברים על **שרל'ה** (והחבר'ה) בדרך להגשמת המשימה. ייסורים ותלאות לא פחותות מאלו של בלעם שנקרא לקלל ונמצא מברך. לא פעם מתהפכות היוצרות, תרתי משמע והמבין יבין... החבר'ה שמצידם מגלים עקשנות ומרדנות, העולים בעשרות מונים על עקשנותה ומרדנותה של אתונו של בלעם, ו**שרל'ה** שגם כשהיא נשברת ומתייאשת, מוצאת בסופו של דבר את הדרך להעלות הצגה מהנה ומקורית המותירה טעם טוב בפה, כפי שחשנו ביום שישי האחרון, בהצגה של בני כיתת **"איילה"**. זו הזדמנות נהדרת להודות לכל מי שעזר ופעל להצלחת הערב. אני לא נכנס לשמות, כדי חלילה לא לשכוח משהוא.

תודה מיוחדת עם זאת צריך לשלוח ל**מרקי ובת-שבע** שבוודאי סובלים וסופגים מידי שנה חלק לא מבוטל מהלחץ והעצבים. נקווה שגם יחזיקו מעמד...

ב"סטיקר" שראיתי לא מזמן היה כתוב: **מי שנולד הרוויח...** לא רוצה להתווכח עם הכתוב, אבל אני בטוח שמי שלא חזה בהצגת הסיום של כיתת **"איילה"** הפסיד – ובגדול!

זה הוא זה להפעם. תחזיקו לי אצבעות שאחלים, מי שהגיע עד לשורה זו ונשאר בחיים, יכול לראות מה קורה כשאני נשאר מס' ימים בבית ומתייסר...

מוסיקה בבריכה

תזמורת המבוגרים של ראש פינה

והסביבה

תנגן בבריכה בכפר הנשיא

ביום א, 16.7

בשעה 18:15

בתכנית: מוסיקה קלה לכלי נשיפה

חדשות האקונומולוגיה מס' 21

פרויקט "גרין גול" (Green Goal) - שותפות אקולוגית לרגל המונדיאל

עיריית ברלין וההתאחדות הבינלאומית לכדורגל פיפא, שבחרו בשם "גרין גול", רצו בכך לסמן לספורטאים ולמיליוני הצופים והאוהדים בעולם את החשיבות שהם מייחסים לנושא איכות הסביבה. שני הגופים הציבו לעצמם כמטרה להקטין במשך המונדיאל את פליטות החממה ולהוריד את כמויות האשפה הענקיות הנשארות בדרך כלל במגרש אחרי כל משחק. הדיווחים הראשונים מראים שהפרויקט מתקבל בהבנה ומשיג את מטרותיו מעל למצופה. תקוות הוועד הגרמני המארגן שבראשו עומד הכדורגלן האגדי פרנץ בקנבאוור היתה שתהיה הקטנה משמעותית של גזי החממה מכך שכ-50% מ-3.2 מיליון צופים (הערכה) ישתמשו בתחבורה הציבורית. בפועל, כ-70% מן הצופים הגיעו ברכבת, באופניים או ברגל, ורק כ-30% במכוניות פרטיות. הצלחה דומה נרשמה בהקטנת כמויות האשפה, בעיקר בגלל יוזמת "the cup of the cup", גימיק שלפיו מותרים במגרש רק מיכלים וספלי שתיה שהצופים חייבים לשלם תמורתם סך של יורו אחד. התוצאות הן שהמגרשים נקיים, ורק מפיות בודדות השאירו אחריהם אוכלי הנקניקיות.

אכים שטיינר, המוכר כבר לקוראים, הגיע יחד עם קודמו בתפקיד, במיוחד כדי להשתכנע מהצלחת האמצעים האלה, והכריז שההשערות החיוביות המוקדמות הוכחו כמוצדקות. הוא כבר הכריז שההצלחות הסביבתיות עלו על כל הצפיות וכי יש ללמוד מן האמצעים שנגקטו לגבי אירועים המוניים אחרים בעולם - מכדורגל ועד הופעות פופ. שניהם התרשמו במיוחד ממיעוט המכוניות הפרטיות שהגיעו וכינו את ההצלחה כסנסציונית. עם זאת, מתקבל על הדעת

שהאקולוגיה ניצחה, בעיקר הודות לעובדה שרכישת כרטיס למשחק זיכתה את הצופה ב...נסיעה חינם באוטובוס וכניסה חינם למשחק.

ידיעות ומבזקים מן הארץ והעולם

* המועצה הארצית לתכנון ובנייה אישרה תוכנית מתאר, במסגרתה יוגדרו כ-50 נחלים כמועמדים לשימור ולהפיכה לאתרי בילוי. בין הנחלים שהוגדרו בעלי חשיבות גבוהה: נחל עורבים ברמת הגולן, נחל עמוד ודישון בגליל, נחל חרוד ותבור בעמקים ונחלי החוף מערות, שיקמה ולכיש.

* חבר הכנסת זבולון אורלב, המוכר בעיקר כמנהיג מתנחלים, פנה ליושבת-ראש הכנסת בהצעה לחייב כל ח"כ לנסוע מעתה במכוניות "היברידיות". יש בארץ שני יבואנים של מכוניות היברידיות, החוסכות דלק ואינן מזהמות את הסביבה.

* מדינת ישראל מייצרת מדי שנה 7.5 מיליון טון פסולת בניין וכ-80% ממנה מושלכים באתרים פירטיים וגורמים לזיהום קרקע ומים

* ועדה מטעם ארגון הגג של הירוקים "חיים וסביבה", קובעת ששיעורי המוות והתחלואה באזורי הנגב, מפרץ חיפה והגליל המערבי הם הגבוהים ביותר בישראל בין השאר כתוצאה מהזנחה של בעיות זיהום סביבתי ובהיעדר תשתיות בסיסיות באוכלוסיות חלשות, כמו הבדווים בנגב. המצב אינו נראה כה חמור באזורנו...

* חברת החשמל דורשת פיצויים על הפעלת תחנת רדינג בגז טבעי (...שסוף סוף הפסיקה לזהם). האם אזרחי תל אביב והאיזור אינם צריכים לדרוש מחברת החשמל פיצויים על שנים של זיהום הסביבה?

* שני גוזלי עיטם לבן זנב, עופות דורסים שפסקו מלקנן בארץ ישראל בשנות ה-50, בקעו השנה בספארי ברמת גן והועברו לרשות הטבע והגנים כצעד ראשון לקראת חיי חופש. כ"כ נתגלה צב נדיר שנעלם מנחל קישון.

* כידוע, פרוטוקול קיוטו מחייב מדינות החברות באו"ם להפחית פליטת מזהמים הגורמים ל"אפקט החממה". רק עתה מתברר שהפרוטוקול לא חייב את המדינות לטפל בזיהום על ידי מטוסים, כי אם רק בזיהום הנגרם על ידי מנועי רכב, בעוד התעבורה האווירית, כמו הקרקעית, אינה פוסקת מלגדול. רק עתה מתעורר הפרלמנט האירופי ומתחיל בתהליך המיועד לטפל בהפחתת פליטת גזי חממה על ידי מטוסים.

* בעקבות התחממות מזג האוויר באי הבריטי, ניתן יהיה לגדל שם תירס, פולי סויה ודגנים, שלא ניתן היה לגדלם שם עד היום.

אשמח לקבל תגובות והערות

ז'ק

הבית

לקהל קוראינו, אני מזכירה, מדור בנושא הבית כדיין מחכה לכתבותיכם. חברים סיפרו לי שכתבו ולא הספיקו למסור את הכתוב לפני הוצאת החוברת "הבית" הנה ההזדמנות. המדור מחכה לכם.

צלילי קסטה רחוקים / נתן יונתן

הבית זה מקום
שאם אתה צריך לשוב אליו
תמיד פתוחה בו דלת לקראתך
שירים הם לפעמים האהבה
האחרונה לבית שרחק.

אמא שלי אמרה לי:
ילד כשתהיה רחוק שם לבדך,
החברים הכי טובים שלך יהיו געגועיך.

ספרים חדשים בספרייה

שם הספר	המחבר	תיאור התוכן
Novel	Nicholas Evans	The Divide
Novel	John Irving	Until I Find You
"	Marian Keyes	The Other Side of the Story
Crime novel	Ruth Rendell	End in Tears
Novel	Danielle Steel	Miracle
"	Amy Tan	Saving Fish from Drowning
"	Margaret Atwood	The Penelopiad
"	Salley Vickers	Miss Garnet's Angel
"	Anne Michaels	Fugitive Pieces
Chitra B. Divakaruni	Indian ex-pat in America	The Mistress of Spices

בעקבות ביקור מזכירות התנועה אצלנו

או: מדוע חשוב להתפקד למלגת העבודה

לפני שעה קלה חזרתי מפגישה מעניינת מאד עם מזכירות התנועה וחברים מרכזיים מהמועצה האזורית. המפגש היה מעניין, וודאי יתפרסם סיכום מוסמך שלו. אבל אני רוצה להתמקד בנקודה אחת מתוך המפגש:

שטחנו בפני אורחינו הנכבדים כמה מהעניינים המעיקים עלינו: הבנקים, השכנים על הגבעה ובעיית הביטחון, יחסינו עם המינהל למקרקעי ישראל, חוסר יכולתנו לבנות בית במקומו של בית שחל עליו צו הריסה ועוד.

האורחים היו קשובים, היו להם עצות ומחשבות. אבל התשובה הגדולה ביותר כרוכה במידת יכולתנו להשפיע במסדרונות השלטון. האם יש לנו (לנו הקטנים באמצעות התנועה היותר גדולה והאזור הלא כל כך גדול) האם יש לנו כח פוליטי כשאנו באים לבקש, לדרוש את המגיע, ולנסות לקבל את חלקנו בעוגה הלא כל כך גדולה, שיש לה הרבה מאד נצרכים, והמשאבים מצומצמים.

מסתבר שבניגוד לתחומים אחרים, כאן הגודל בהחלט קובע. ככל שיש יותר מתפקדים בכפר- הנשיא למפלגת העבודה, ככל שהמחוז הקיבוצי במפלגת העבודה גדול יותר, כך יהיו לנו יותר נציגים במקומות הקובעים, כך תהיה לנו יותר אוזן קשבת במשרדי הממשלה ובמוסדות השונים.

לכן, חשוב מאד שכל מי שמזוהה עם מפלגת העבודה, כל מי שרוצה לחזק את כוחה של כפר- הנשיא אצל נציגינו בכנסת ובממשלה, כל מי שרוצה לחזק את התנועה הקיבוצית במוסדות אלה – יתפקד לחברות במפלגת העבודה.

בימים אלה מתקיים שוב מפקד למפלגת העבודה. מי שהתפקד לפני הבחירות האחרונות, לא צריך לשוב ולהתפקד.

מי שרוצה להתפקד (ולשלם 50 ₪), יפנה אלי, יקבל טופס, יכתוב צ'ק ע"ס 50 ₪ ואני אעביר את הטופס עם הצ'ק לתעודתו. יש לכם עד ה-20 ליולי לעשות כך.

אריה וולפין

שומרים לשבוע 14/7 עד 20/7

יום	תאריך	שם השומר
שישי	14/7	גיורא גודמן
שבת	15/7	אילן גינת
ראשון	16/7	פול גלוק
שני	17/7	יובל ג'קסון
שלישי	18/7	משה גרשמן
רביעי	19/7	בני גולדברג
חמישי	20/7	דוד דבולט

על רגעים של צער ורגעים של אושר ...

עם היוולדו של האדם הפקיד בידי האלוהים שתי קופסאות מרובעות אפורות ופשוטות מראה.

שאל האדם את האלוהים לשם מה שתי הקופסאות?

אמר אלוהים לאדם: "בקופסא אחת תניח את כל החוויות הטובות של חיידך, את רגעי הנחת והשמחה, את שעות האושר והצחוק, כל דבר שגורם לך עונג, שממלא אותך באהבה תניח בקופסא הראשונה".

"ומה אשים בקופסא השנייה?"

שאל האדם. "את כל רגעי הכאב והצער" אמר לו האלוהים. "את כל אותם רגעים של בדידות, את הרגעים שמשאירים בך הרגשה של אי נוחות, תניח בקופסא את המועקה והכאבים, את הבכי והייסורים, את כל החוויות הלא נעימות של חיידך".
"ואיך אדע להבחין בין הקופסאות? שאל האדם."
שתייהן אפורות ופשוטות".
"ברגע שתתחיל למלא אותן בתוכן תדע להבחין ביניהן" הבטיח לו האלוהים.

החל האדם את חייו. את כל רגעי השמחה והאושר הניח בקופסא אחת, ובשנייה הכניס את רגעי הכאב והצער. במהלך השנים החלה קופסת האושר להשתנות, היא לא הייתה עוד אפורה אלא צבעונית, ועם כל חוויה שמחה נוסף בה עוד צבע ועוד דוגמא עליזה. אך קופסת הצער לא השתנתה מעולם, צבעה נותר אפור רגיל ומשעמם.

הגיע יומו של האדם לעמוד בפני בורא עולם. כשהגיע לשערי שמים התבקש האדם להציג בפני האלוהים את קופסאותיו. הרים האדם את קופסת האושר הצבעונית, והנה היא כבדה, אבל משקלה לא הכביד עליו והוא יכול היה לשאת אותה אל לפני כיסא הכבוד ולהניח אותה לרגלי האלוהים. גם קופסת הצער לא הייתה כבדה, משקלה כאילו לא השתנה במשך השנים.

פתח אלוהים את קופסת האושר והחל מפזר רגעי שמחה בהיכל. פיזזו רגעי האושר סביב האדם, והזכירו לו כמה מאושרים וטובים היו חייו. שמח האדם בזיכרונותיו החיוביים והודה לאלוהים שגרם לו לאסוף אותם כל חייו.

הגיע רגע פתיחת קופסת הצער. התכווץ האדם במקומו, הוא לא רצה שאלוהים יפזר בהיכל את שעות הכאב של חייו, הוא לא רצה להיזכר בבדידות ובייסורים, במועקה ובכאבים. "פתח את הקופסא" הורה לו האלוהים. פתח האדם את הקופסא והביט לתוכה והנה היא ריקה. בתחתיתה פעור חור גדול.

"אני מצטער" אמר האדם לאלוהים. "כנראה פגמתי בקופסא במהלך השנים. יש בה חור ודרכו כנראה ברחו כל רגעי הצער, אין לי שום רגע עצוב להציג בפניך".
חיידך האלוהים אל האדם. "הקופסא שלך אינה פגומה. ככה נתתי לך אותה - עם החור".
האדם לא הבין. "קופסא עם חור? לשם מה?"

אמר האלוהים. "לאדם קשה להתנתק מהרגעים של חייו, בין אם אלה רגעים של אושר או רגעים של עצב. מאחר ולא רציתי שתאגור את רגעי הצער, נתתי לך קופסא עם חור שדרכה יכלו רגעי הצער לצאת ולהעלם מחייך. לא רציתי שתישא את משא הכאב לאורך כל החיים, מספיק שחווית את הצער פעם אחת, אינך צריך לשוב לחוות אותו השנית".

"אם כך לשם מה בכלל נתת לי את הקופסא?" שאל האדם.

"אין האדם יכול להימנע מהזיכרונות", אמר האלוהים, "הזיכרון הוא חלק ממהות האדם. בעוד שאני רוצה שאדם יזכור כל רגע משמח בחייו, אינני רוצה שיזכור בכל פרט ופרט של הכאב - לכן קופסת האושר נועדה לאגור וקופסת הצער נועדה לשחרר את הכאב".

אכן - זה מה שראוי לאדם לעשות - לזכור את הרגעים הטובים של החיים, ולשכוח את הרעים - אין טעם להתמקד בכאב - הוא מכביד ומגביל, בעוד האושר והשמחה מצעידים את האדם קדימה ומקלים עליו את החיים.

